

בג"צ 2620/16 - עואודה סארה נ' שר הפנים

בג"צ 2620/16 - עואודה סארה ואח' נ' שר הפנים ואח' עליון

בג"צ 2620/16

1. עואודה סארה

2. אלעואדה מוראד

נ ג ד

1. שר הפנים

2. מדינת ישראל שירותי הביטחון הכללי

3. יו"ר הוועדה ההומניטארית

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[12.04.2016]

כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופט צ' זילברטל

כבוד השופט מ' מזוז

בקשה למתן צו ארעי

בשם העותרים:

עו"ד יורם דדיה

בשם המשיבים:

עו"ד פנחס צבי גורט

פסק דין

השופט צ' זילברטל:

1. עניינה של העתירה שבפנינו היא בבקשת העותרים למתן צו ארעי האוסר על הרחקתו של העותר 2 (להלן: העותר) מישראל, עד שתתקבל החלטת הוועדה ההומניטארית בעניינו (להלן: הוועדה). בעתירה נטען כי העותרת 1 (להלן: העותרת) והעותר נשואים ומתגוררים בישראל עם בנם, כאשר העותרת היא בעלת מעמד חוקי בישראל ואילו העותר הוא תושב האזור. ביום 17.2.2016 הגישו העותרים בקשה לוועדה למתן היתר שהייה בישראל לפי סעיף 1א3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: החוק). כחודש וחצי לאחר מכן, ובטרם שניתנה החלטה בבקשה, הוגשה העתירה דנא.
2. ביום 30.3.2016 הוריתי למשיבים להגיש תגובה לבקשה למתן "צו ארעי". כשלושה ימים לאחר מכן הגישו העותרים "בקשה בהולה למתן צו ארעי עד לתגובת המשיבים", בגדרה נטען, כפי שאף נטען בעתירה שהוגשה, כי העותרים חיים בפחד יום-יומי שמא העותר יעצר ויגורש במהלך הזמן בו נבחן עניינם בוועדה. ביום 4.4.2016 הוחלט על מתן צו ארעי האוסר גירושו של העותר מתחומי מדינת ישראל.
3. המשיבה טענה בתגובתה כי דין העתירה להידחות על הסף מחמת היותה מוקדמת, שכן טרם התקבלה החלטה בעניינו של העותר, ואף טרם חלף המועד הקבוע בדיון לקבלת החלטה זו. כן נטען, כי אין להיעתר לבקשת העותר לפיה יש להימנע מלגרשו עד למתן החלטה בבקשתו, שכן העותר שווה במדינת ישראל שלא כחוק מזה כמה שנים, לכל הפחות משנת 2011 - אז נולד בנו, כאשר הוא מצא לנכון להגיש את בקשתו לוועדה רק בחודש פברואר של השנה הנוכחית.
4. דין העתירה להידחות על הסף, בהיותה עתירה מוקדמת וחסרת כל עילה בשלב זה. העתירה הוגשה בחלוף כחודש וחצי מעת שהגישו העותרים את בקשתם לוועדה, כאשר סעיף 1א3(ד) לחוק קובע תקופה של שישה חודשים למתן ההחלטה בבקשה האמורה. לפיכך, בשים לב לעובדה שטרם התקבלה החלטה מנהלית בעניינם של העותרים על-ידי הוועדה, אשר לגביה ניתן לטעון כי מן הראוי להעבירה תחת שבט הביקורת השיפוטית - אין מקום להתערבות בשלב זה. זאת ועוד, למעשה מבקשים העותרים כי המשיבים ימנעו מלגרש את העותר עד שתתקבל החלטה סופית בעניינו בוועדה, וזאת בהתחשב במצבם הנפשי של העותרים, אשר חיים בצל איום ממשי של גירוש העותר מישראל. באשר לכך, יפים הדברים שנקבעו בבג"ץ 8361/13 דראוויש נ' מדינת ישראל משרד הפנים (23.1.2014) במקרים שנסיונותיהם דומות למקרה שבפנינו:
- "באשר לטענה כי אבי המשפחה [...] עלול להיות מגורש מהארץ עד שתתקבל החלטה בעניינו: מתגובות המשיבים עולה כי אב המשפחה בכל אחת מהעתירות שהה בישראל תקופה ארוכה שלא כחוק, מאז נישואיו לבת זוגו הישראלית. [...] אף אחד מעותרים אלו לא טרח, במשך כל אותה תקופה, להגיש לוועדה בקשה להסדרת מעמדו בארץ. בנסיבות המתוארות, יש יותר מטעם לפגם בטענה כי הם ראויים להגנה דחופה מפני גירוש, וזאת אף מבלי שהצביעו על סיבה קונקרטית שתצדיק הגנה שכזו" (פסקה 3 לפסק הדין).
5. נוכח האמור, דין העתירה להידחות, וממילא מבוטל גם הצו הארעי שניתן בהחלטה מיום 4.4.2016. יצוין כי המשיבים הבהירו שהם אינם דורשים פסיקת הוצאות לזכותם, אך ביקשו להדגיש כי זוהי איננה העתירה הראשונה מסוגה שהוגשה על-ידי בא-כוח העותרים, וכי ככל ש"שיטת פעולתו" זו תימשך, ידרשו בתגובותיהם העתידיות הטלת הוצאות אישיות על בא-כוח העותרים. מכל מקום, לבקשתם, בעתירה דנא לא ייעשה צו להוצאות.

ניתן היום, ד' בניסן התשע"ו (12.4.2016).